

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quanta est Christi quærentis animam cura, tanta est animæ Christum
fugientis incuria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Hæc opportunè referri possent hæc Veritates Practicæ.

Nè dicas, sufficiens mihi sum.

In 1. parte, Feria 4. Hebd. 3. post Epiphani. & aliis duabus precedentibus.

Qui se existimat stare, videat ne cadat.

In 4. parte, Feria 6 post Septuagesimam.

Melius est in via claudicare, quàm præter viam fortiter ambulare.

In 4. parte, Feria 4 post Sexagesimam.

Erranti in dubiis & non oranti, nulla est erroris excusatio.

In 2. parte, Feria 6. post Octavam Ascensionis Domini.

Verendum, ne quod tibi deest ad perfectionem, desit etiam ad salutem.

In 2. parte, Feria 2. Hebd. 17.

Qui vel uni creaturæ nimis adheret, duo mala facit, de quibus ipse Creator,

Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, &c.

In 4. parte, Sabbato Hebdom. 18.

DE OVE A PASTORE QVÆSITA.

Nonne dimittit nonaginta novem in deserto, & vadit ad illam quæ perierat, donec inveniat eam?

VERITAS PRACTICA.

Quanta est Christi querentis animam cura, tanta est animæ Christum fugientis incuria.

SENSVS ET RATIO EST, Quia fugientis Christum animæ tanta esse apparet incuria & negligentia suæ salutis, quàm magna tùm & præsens esse videtur obligatio non fugiendi, nec negligenda salutis.

Sed quanta est Christi querentis animam cura, tam magna tùm & præsens videtur esse obligatio non fugiendi, nec negligenda salutis.

Ergo & tanta est ejus incuria & negligentia, qua profectò excitari debet cum gratia, conferendo talem incuriam cum tali cura.

beatitudo? Quis tali potè rubore tactus non se à fuga illa contineat, in quam se turpiter abiecit, quoties se à Christo suo vocatum, & inquisitum & attractum sentit?

Sic ergo est, sic perpendendum est, sic erubescendum est, quòd quanta est Christi querentis animam cura, tanta est anima Christum fugientis incuria, tanta recordia, tantum probum & dedecus. Quid enim est univèrsim, quòd infigorem & magis pudendam designet incuriam, nisi cum major adest obligatio curæ adhibendæ; cum id scilicet debitum exigit, cum facultas suppetit, cum facilitas & opportunitas obviant, cum omnia denique simul conspirant, ut quòd incumbit negotium procuretur? Quid est, quòd Jacob sic suos arguit: quare negligitis? audivi quòd frumentum venundetur in Egypto, nisi quòd tùm urgeret necessitas, cui sublevandæ facultas aderat, nec erat præsens occasio negligenda.

Gen. 42.

I. PUNCTUM.

UNUS est quidem divinæ bonitatis & sapientiæ, quæ in hac lucent parabola, finis & scopus, errantem à se animam revocare, sibi que reddere. Sed multa sunt & diversa media, quibus ad hunc finem utuntur; sic enim suavius agunt & fortius, quòd est maximè proprium divinæ bonitatis & sapientiæ. Quòd verò ex multis potentissimum esse solet, pudor & verecundia, nobis modò proponitur, tùm ex opposita nostri Pastoris cura manifestè apparet nostra incuria: quis enim non erubescat, qui se illi viderit oppositum & repugnantem, in cujus una similitudine nostra est

Nonne sic Josue quibusdam delictibus Israelitis: Usquequo marceitis ignavia? & non intratis ad possidendam terram quam Dominus Deus patrum vestrorum dedit vobis? Nampe illud erat tempus, quòd erat terra possidenda vel perdenda. Sic pigrum Sapiens non alio carpit frequentius nomine, quàm quòd illa potissimum otietur tempore, quòd magis illi esset laborandum. Nonne sic ille malus & piger pronuntiatur servus, qui cum austerum se putaret habere Dominum, qui meteret ubi non seminarat non ei tamen acceptum, ut alii, duplicasset ta-

Jos. 18.

Matt. 25.

Ibid.

Ibid.

niente sponso dormitarant, dicuntur fatuæ: nec cum aliis ad nuptias introducuntur, quia tùm illis maximè vigilandum erat, quando se in somnum dederunt.

Sic profus animæ fugientis Christum tanta dici debet incuria, quàm magna tunc dici potest obligatio non fugiendi, nec negligendæ quæ se offert, gratiæ. Unde est illud egregium Sapientis dictum: *Qui custodit mandatum, custodit animam suam. qui autem negligit viam suam mortificabitur.* Hoc est enim negligere viam suam, cum salutis via negligitur: tunc potè salutis via negligitur, cum eius procurandæ singularis opportunitas quæ se dabit, deseritur. Et profectò mortificabitur quisquis se ita negligit, mortificabitur nota de decorosa vecordia, mortificabitur privatione boni quod negligit, mortificabitur detrimentis inde sequentibus.

II. PUNCTUM.

SED quanta est Christi quærens animam curata magna tunc & præsens videtur esse obligatio non fugiendi, nec negligendæ salutis.

Sic enim decet, & sic necesse est, decet ex illa bonitate Christi, cujus est tanta circa unam animam cura & sollicitudo. Necesse verò est ex eisdem Sapientia, ut dicetur, si primo Bonitatem illam expendimus, Vide & contemplare, quid sit Pastorem Christum, perditam quærere animam. Potestne par in creatis & humanis reperiri bonitas, cum nulla par invenitur Majestas, quæ se ita in beneficentiam & charitatem demittat? Narratur quidem de Carolomanno Caroli Martelli filio, Rege Austrasiæ & Sueviæ, Monacho Cassinensi, ovem claudicantem in humeros suscepisse, atque in caulam deportasse; sed Rex esse desierat, cum enim Monachum induit, Regem exiit: at Pastor ooster sic humanam suscepit naturam, ut divinam nunquam deposuerit; sic homo est, qui quærat animam, ut Deus ipse sit, quem sua Bonitas excitat aut illam animæ curam. Potestne verò id audire, id credere anima, nec intelligere quanta sit inde non fugiendi, sed sui sistendi obligatio, quæ tantæ respondeat Bonitati? En offensus Deus cum pro suo in peccatum odio peccatricem in æternos ignes animam detrudere jam jam posset, se ipse continet; & quasi animam ipse offendisset, ipse offensus Deus animam se toties offendentem quærere, inclinat,

Anno
Christi
750.

excitat, urget, stimulat, ut ad se redeat; & tunc anima non intelligeret se tantum obligari ad reditum, quanta est illa bonitas? Intelligeret certe si hoc vellet attendere; & hoc profectò attenderet, si vel quod decet cogitaret.

Quid Saule ferocior, cum in Davidem fureret? Audivit tamen ferox ille Saul sibi semel à Davide sic paritum, ut cum vitam posset eripere, suæ duntaxat chalydis oram præcederet. Tunc quis sensus Saulis in Davidem? Quæ ferocitatis in lenitatem commutatio? Scriptura multis explicat, quæ videri licet loco agnato. Nonquid verò plus valet in animam Deum quàm David in Saulem? Nunquid plus Deo debet anima, quàm David Saul? Cur non id igi, ut magis deceret, cur non id magis intelligeret anima, quando sibi meliorem sentiret Deum quàm ulli unquam hominum homo bonus extitit.

Et verò id necesse est ex divina sapientia, quæ in illa pastorali cura potiores partes tenet: necesse est, inquam, non fugere, qua necessitate tenemur providere salutem per opportuna media. Sicut enim ad Divinam spectat sapientiam subministrare tempus, locum, modos seu gratias, & alia salutis animæ, quæ vocant, congruentia media; sic planè est animæ non illa respuere, non refugere, non d fferre tempus, non mutare locum non variare gratias, nec ab ullo desistere gubernationis tramite, quem cælestis Providentia constituerit; ne si Deum deserat viæ ducem, deseratur in viam, tandemque pereat. *Mententes Dominum sustinete misericordiam eius, & non desectatis ab illo, ne cadatis.* Jam enim idcirco cecidit & erravit à Pastore anima, quod eius ductum non sit secuta: nunc autem cum novam hanc ei Pastor gratiam offerat, ut si velit, revertatur, sic Pastorem debet sequi, non fugere, ut si fugiat, nec sequatur, non minus tum dicatur desistere, quàm cum primò cecidit; imò & magis periculose desectat, quia gravius sæpe est in hanc novam peccare gratiam quàm in antecedentes alias; ut sæpe alibi demonstratur, & ex subjectis infra veritatibus liquet. Sufficiat hic modo Prophetæ locus, ubi Dominus ad *consumptibilem*, ut vocat, animam: *In tempore, inquit, placito exaudivi te, & in die salutis auxiliatus sum tui;* Unde Apostolus, *Adjuvantes autè exhortamur, ne in vacuam gratiam Dei recipiatis, ait enim, tēpore accepto exaudivi te. & in die salutis adjuvisti te. Ecce nūc, tēpus acceptabile, Ecce nūc dies salutis.* Et quæ plura pergit

1. Reg. 24

Ecclesiæ, 2

Isa. 49.

2. Cor. 6

quæ

quæ nulli unquam aptius quadrare possunt tempori, quam quo perditam Christus vocat & quærit animam. Cur porro dicitur tempus acceptum & acceptabile, nisi quia sic illud acceptare necesse est, ut nisi tum acceptetur, cum se offert, transeat, nec revertatur, & qui quærebat animam Dominus, post quærat ab anima nec inveniatur, prout ipse dixit, *quæretis me & non inveniatis*. Nonne hoc sponsæ contigit, quæ animam divinis reluctantem monitis representat? nonne cum distulit surgere quando vocabatur, post vero, cum surrexit & se vocantem convenit, non inveniit? nonne hinc ejus lachrymæ: hinc gemitus: *ut ille declinaverat atque transferat: quasi non inveni illum: vocavi & non respondit mihi!* Oportebat nempe tum venire & respondere, cum quærebat & vocabat, nam *ut qui spernit, nonne & sperneris, cum fatigatus desieris contemneris, contemneris.*

III. PUNCTUM.

QUANTA est igitur Christi quarentis animam cura, tanta est anima Christum fugientis incuria: Nam sicut illa quæ tum agit Christus, magnam ejus indicant curam, sic profectò quæ simul anima debebat agere, nec tamen agit, supinam ejus produunt incuriam. Sic enim sit ex illa boni & mali opposita diversitate, ut quanto bonum lucret appetitus, tantò malum appareat gravior & probrum ignominiosius. Tunc confunderis & erubescis, ait animæ Dominus, quando scilicet malitia tua meæ bonitati, & incuria tua meæ curæ opponitur. Quamobrem ad hanc socordiam magis agnoscendam, atque inde ad salutarem excitandam confusionem, nihil habet ipse frequentius, quam ut alterum alteri sic opponat, quemadmodum vel ex uno Propheta datur intelligi, *Locutus sum, inquit, ad vos manens consurgens, & loquens, & non audistis: vocavi vos & non respondistis. Audite vocem meam & ero vobis Deus, & vos eritis mihi populus: & ambulare in omni via quam mandavi vobis, & bene sit vobis. Et non audierunt, nec inclinaverunt aurem suam, sed abierunt in voluntatibus, & in pravitate cordis sui mali facti: que sunt retrorsum & non in ante. Et misi ad vos omnes servos meos Prophetas, per diem consurgens diluculo & mittens. Et non audierunt me, nec inclinaverunt aurem suam, sed induraverunt cervicem suam & pesus operati sunt quam patres eorum. Et rursum, mane consurgens contestatus sum, & dixi, audite vocem*

meam, & non audierunt nec inclinaverunt aurem suam, sed abierunt unusquisque in pravitate cordis sui mali. Nec non iisdem præterea penes terminis: *Ego autem locutus sum ad vos, de mane consurgens & loquens, & non obedistis mihi, misique ad vos omnes servos meos Prophetas, consurgens diluculo, mittensque & dicens: convertimini unusquisque à via sua pessima, & bona facite studia vestra; & non inclinastis aurem vestram, & non audistis me.* Perpendi hæc certè debent toties ab eodem & eisdem reperta verba: *Mane consurgens & diluculo loquens.* Unde & tandem concluditur: *Idcirco hæc dicit Dominus: Ecce ego adducam super Iudam & super omnes habitatores Jerusalem, universam afflictionem quam locutus sum ad verbum illos: eo quod locutus sum ad illos & non audierunt: vocavi illos & non responderunt mihi: quasi diceret, hoc uno maxime punientur, quod tam parum de salute sua solliciti fuerint, quando illis tantam ego sollicitudinem propterea demonstrabam. Nimis enim hoc pudendum & castigandum in re tanta, qualis est salus animæ, sic animam oscitari, ut quo ipsa tempore Salvatorem deberet quærere, quærat à Salvatore, & quærentem fugiat atque aversetur.*

Quid nempe potest causari si pereat, præter illam oscitantiam & incuriam in tam serio gravi- que negotio: Quid est aliud quam contemptum & salutis & Salvatoris præ se ferre? Quid ille verò portendit atque infert contemptus, præter jam dicta, nisi quod ait Sapiens: *Impius cum in profundum venerit peccatorum, contemnit, sed sequitur eum ignominia & opprobrium.* Plura quidem alia sequuntur damna, sed illud insignis est ad omnem æternitatis memoriam, quod ignominiosè pereat, qui tum perit, cum salvari posset.

O reter miserum, qui hæc legis vel audis, nisi tu teipsum hic agnoscas, nisi agnitione pudeat & pudore poeniteat! Nonne a perfecta quæ te Deus ducit via devialisti? Nonne ut redires, tam crebrò es stimulatus, ut quia crebriores fuerunt stimuli, jam penè retusi sint & vix sentiantur? Nunquid verò tibi propterea putas erubescendum & pudendum? Nunquid aliquando revertendum? Quando nam autem? An quando Salvatori, vel quando tibi placebit? Non times tibi Christus objiciat, quod rebellibus & infidis olim Isaac dicit: *Quid venistis ad me, hominem quem odistis & expulistis à vobis?* Perge in hoc affectu, & plura si optas, vide his affines veritates.

Q 10

Quò longius differs, difficultatem difficilior tolles.

In 1. parte, For. 2. Heb. 4.

Si ordinatis ad salutem mediis non uteris, Mediatore Christo abuteris.

In 2. parte, Sabbato post Quinquagesimam.

Quantò te ipsum negligis quasi non es, cum cæteris periturus, tantò te Christus doluit præ cæteris perituris.

In 2. parte, For. 5. Heb. 1. Quadragesima.

Sedentem in cælo Christum, & inde nobis loquentem non audire, pe-

riculosius est, quam dum in terris loqueretur.

Sic dignum est cælum nostris desideriis, ut nisi cælum desideres, cælo sis indignus.

In 2. parte, For. 5. & 6. Ascensionis Domini.

Revocanti hominem Deo ab errore viæ suæ, non oblequi, peius est quam primò vocantem ne erraret, non lequi.

In 2. parte in fine, ubi de statibus, considerat. 4. Et vide in die Pentecostæ, de peccata in Spiritum sanctum.

DE OVE A PASTORE INVENTA SIVE DE ANIMÆ CONVERSIONE.

Et cum invenerit eam, imponit in humeros suos gaudens, & veniens domum convocat amicos & vicinos dicens illis, congratulamini mihi, quia inveni ovem qua perierat.

VERITAS PRACTICA.

Quod unius conversi peccatoris esse videtur, hoc est totius universi negotium.

RATIO EST, Quia hoc est totius universi negotium, quod toti universo bene vel male vertitur.

Sed quod unius conversi peccatoris esse videtur negotium, toti universo bene vel male vertitur.

Ergo & totius est universi negotium; qua sane consideratio ponderosa est & frugifera, sive ut nobis cum gratia, sive ut aliis vacemus convertendis.

I. PUNCTUM.

Ephes. 1. **Q**UID est quod de Christo scripsit Apostolus, *Instaurata omnia qua in cælis & qua sunt in ipso?* An pro aliis etiam creaturis Christus & non pro solo venit homine? An erat aliquid instaurandum in cæteris sicut in humana natura? Nunquid cælo,

nunquid elementis quidquam Christus contulit, quod ante non haberent?

Responderi primò posset, per cælum, Angelos; & per terram, homines hic intelligi, quos inter, à Christo Domino sunt instaurata omnia, quia simul in unâ beatitudinem conveniunt, & ut ait S. Gregorius, *illuc humiliati homines ceciderunt, unde Apostata Angeli superbiendo ceciderunt.* Secundo, quidam interpretantur in Christo sic instaurata omnia, ut quæcunq; in cælis & in terra sparsim creata sunt bona naturæ & gratiæ, simul in Christo collecta sint & velut recapitulata; sic enim D. Hieronymus ex Græca voce loquitur, quasi Christus esset compendium & summa quædam rerum omnium, quæ vel in cælis vel in terra spectantur, quæ vel in Angelis, in hominibus, & in cæteris creaturis insigniores apparent. Ille unus Angelorum intelligentiam, Patriarcharum hominum sanctitatem, folis & arborum splendorem, aeris suavitatem, aquarum abundantiam, & terræ fecunditatem, nobiliori quodam modo complectitur. *Primo-genitus omnis creatura, non solum qui sit primus & excellentissimus inter creaturas, sed qui omnium*

Lib. 3.
Mor. c. 31

Coloss.